

zmogljivosti. Tudi gozdne ceste so izpuščene; potek teh natančno prikazujejo novi zemljevidi tega gorstva. Ravno tako niso, kot je bilo to v prejšnjih izdajah, opisane razne planinske in vezne poti (večinoma lokalne). Večino teh opisujejo posebni vodniki (npr. Šaleška planinska pot). V zadnjem času začenjajo izhajati tudi pri Planinski založbi posebna planinska dela, kot je npr. **Jožeta Dobnika** Vodnik po planinskih postojankah v republiki Sloveniji. Zaradi tega ta vodnik planinskih postojank ne opisuje več nadrobno, ampak posreduje le bistvene in najbolj uporabne informacije. Zavoljo vsega tega tudi ni več tako obsežen kot so bili prejšnji. Srčika vsebine, opisi gor in poti, so ostali v istem obsegu, spremenjeni in dopolnjeni tam, kjer je prišlo do novosti. Nekaj poti, ki so zarasle ali so razdejane, je opuščeni; pri nekaterih manj pomembnih sem skrčil besedilo. Dodanih pa je tudi nekaj novih poti s spremembami.«

Za bralca so pomembna tudi nekatera opozorila in pojasnila, ki jih je avtor zapisal k tretji izdaji svojega vodnika in ki veljajo tudi za četrto izdajo. »Svet Kamniških in Savinjskih Alp,« piše Peter Ficko, »ponuja podobne planinske užitke kot svet Julijskih Alp, saj smo v podobnem visokogorskem svetu kot v Julijskih Alpah; rekli bi celo lahko, da so Kamniške in Savinjske Alpe miniatura Julijcev. Tu so skalni vrhovi nekoliko nižji, prepadi nekoliko plitvejši. Razgled pa ni skromnejši, je prostran in svojevrsten. Tudi gozdno rastje se končuje približno na enaki višini, pa favna in flora sta podobni.

Vrhovi pa so tu bliže skupaj. Med eno in drugo goro ni večjih višinskih razlik. Grebeni, na katerih so nanizani vrhovi, so največkrat tesno zraščeni. Tudi podgorske doline niso dolge, zaradi tega so dostopi na vrhove občutno krajši. Tu je na majhnem prostoru množica raznoterih oblik...«

Tudi v četrti izdaji vodnika po Kamniških in Savinjskih Alpah se je avtor odločil pisati krajevna imena tako, kot so v ljudski rabi. Tako med drugim piše Rogac in ne Rogatec, kot je bilo doslej pogosteje v rabi, pa Grohat in ne Grohot.

Tristo strani debel vodnik uvajajo splošni podatki o obravnavanem gorstvu, ki so jim dodani napotki planincem glede opreme in tudi rabe tega vodnika. V naslednjem poglavju Dostopi piše o dostopih v pogorja, predvsem po cestah, glede na strani neba, sledi pa kratek opis dolin in naselij, pri katerih so navedene tudi gore, za katere so ta naselja izhodišče.

Glavnina in najpomembnejši del vodnika je opis posameznih gorskih skupin od zahoda proti vzhodu. Natančno so opisane zahodna skupina Kamniških in Savinjskih Alp, se pravi skupina Storžiča, skupina zahodnega dela

osrednjih Kamniških in Savinjskih Alp, kamor sodijo Grintovčeva skupina, skupina Krvavca in skupina Mrzle gore, skupina vzhodnega dela osrednjih Kamniških in Savinjskih Alp, kamor sodijo skupina Planjave in Ojstrice, skupina Krofičke ali Grofičke in skupna Velike planine, ter skupina vzhodnih Kamniških in Savinjskih Alp, kamor sodijo Rogačeva skupina, skupina Menine in Dobrovelj ter skupina Raduhe. Pri vsaki od skupin so natančno opisane kočice in prehodi ter vzponi na vrhove.

Pred začetkom poletne planinske sezone se nam je zdelo potrebno vnovič opozoriti na ta planinski vodnik in s tem seveda na Kamniške in Savinjske Alpe: da bi planinci v njem našli zamisli za ture v takšne predele slovenskih gor, ki jih ne obiskuje prav veliko ljudi in lahko zato obiskovalci še bolj uživajo, tudi v prvobitnosti narave in miru, kakršnega na obljudenih gorskih potih pogosto skoraj ni več.

M. R.

društvene novice

V spomin na Anico Karničar

(1932-1994)

Žal ni več med nami **Anice Karničar**. Vsi, ki smo jo poznali, smo s težavo doumeli resnico, da se je iztekla pot, posuta s trnjem in cvetjem. Vsaka stvar ima svoj začetek in svoj konec, vmes je prostor, ki

je postlan vsakomur po svoje. Vmesni čas med začetkom in koncem tvojega življenja, Anica, je bil nekaj izjemnega. Narava te je obdarila s posebnim čutom do nje, do gora in ljudi.

V gospodarskem delu PD Jezerško je z njeno smrtjo nastala velika vrzel, ki je v celoti v eni osebi ne bo mogoče nadomestiti. Na žalost se šele s smrtjo prav zavemo, kakšen je bil njen delež.

Njeno ime bo vedno tesno povezano s Češko kočjo, saj se nanaša na več kot 30-letno delo pri postrežbi in oskrbi kočice. Njeni začetki v Češki koči segajo v leto 1965. Prvo desetletje je skrbela za odlično postrežbo obiskovalcev. To so bila leta obnove kočice in gradnje tovarne žičnice. Zadnjih 20 let je imela na skrbi vso nabavo, pranje in druga dolinska opravila. Bila je povezovalni člen med kočjo in dolino. Veliko je prispevala, da sta z možem Andrejem spremeniла kočjo v toplo, domače planinsko zavetišče.

Bila je, kot pravimo, zlata duša s prirojeno srčno kulturo, v boju preudarna in pogumna, dobričina, ki je živela za to, da bi stregla in

ustregla vsakomur. Vedril nas je njen smeh, njen dvotip.

Zahvaljujemo se za ves trud in delo, saj je resnično dolga desetletja pomenila pravo dušo Češke kočice. Za svoj prispevek slovenskemu planinstvu je prejela zlati častni znak PZS.

Toliko let lahko vzdrži le človek, ki so mu pri srcu gore in narava, v kateri zna poiskati njene čare in lepote. In Anica jih je našla v polni meri, saj je po njej vedno hodila za odprtimi očmi.

Spomin nanjo hranijo jezerski vrhovi, zelene trate, osamelci na vrhah, pobočja in skrito cvetje v skalnih razpokah. Njeno življenjsko delo naj bo spodbuda nam in bodočim rodovom, da bomo sledili njenemu delu v korist planinstva, ko bomo hodili po njenih poteh.

Boštjan Skuber

Antonu Tepini v slovo

Prišel je čas, ko smo se morali 4. marca letos na pokopališču na Blejski Dobravi jeseniški planinci posloviti od enega izmed svojih dolgoletnih uspešnih sodelavcev in ljubiteljev gorá. Veliko prezgodaj nas je zapustil dolgoletni član našega društva **Anton**

Tepina. Težko je bilo to slovo. Prišel je čas, ko se je na pobočju Karavank utrgal plaz, ki je zdrsel v prepad, kakor je zdrsel Tonetovo življenje v neskončnost. Za hrumenjem plazovine nastane mir in neskončna tišina, to je večnost narave — žal je ta del narave veliko prezgodaj doletel našega Toneta.

Ljubezen do gora je imel v sebi že od rojstva. Ob študiju v Ljubljani pa je bil njegov mentor, ki je dodatno prispeval k ljubezni do narave, profesor **Pavel Kunaver**. Po prihodu na Jesenice leta 1946 je kot pripadnik KNOJ spoznal jeseniško okolje in ga takoj vzljubil. Leta 1947 se je zaposlil v Železarni Jesenice, kjer je opravljal vrsto odgovornih nalog; upokojil se je kot sodelavec sektorja Novogradenj.

Že leta 1948 je postal član Planinskega društva Jesenice. Takoj je postal aktiven član v društvu, sodeloval pri elektrifikaciji Vršiča in tudi pri vzpostavitvi telefonske zveze z Vršičem. Nobeno delo mu ni bilo pretežko, zato je v naših planinskih vrstah opravljal veliko odgovornih funkcij. Bil je eno leto gospodar Tičarjevega doma, dve leti gospodar Erjavčeve kočice, dve leti glavni gospodar in dve leti predsednik Planinskega društva Jesenice. Zatem je bil aktiven član Upravnega odbora društva, dolgoletni tajnik društva, član gradbenega odbora za izgradnjo nove Erjavčeve kočice na Vršiču, nazadnje

pa je bil vodja častnega razsodišča v društvu. Ob tej veliki aktivnosti in požrtvovalnosti v društvu ne smemo pozabiti, da je bil kar osem let član AO Jesenice in se je udeležil številnih odprav v Centralne Alpe, Durmitor, Velebit in drugam.

Bil je šest let član Postaje GRS Jesenice, mladinski vodnik, predavatelj na tečajih in seminarjih in še bi lahko naštevali. Za svoje bogato delo v društvu ter širše družbene skupnosti je prejel veliko priznanj. V okviru PZS je prejel bronasti, srebrni in zlati znak, zlati znak PZJ, srebrni znak MV, zlati znak ob 45-letnici PD Jesenice, plaketo ob 75-letnici SPD ter Gregorčičevo plaketo, ki je najvišje športno priznanje Skupščine občine Jesenice. Poleg tega je leta 1959 za svoj prispevek h graditvi domovine prejel medaljo dela, medaljo zaslug za narod, red dela s srebrnim vencem, občinsko priznanje OF ter številna priznanja iz dela v Železarni Jesenice.

Težko je v teh kratkih besedah zajeti bogato in plodno življenje, prežeto z neusahljivo močjo in voljo ter neizmerno človeško toplino in razumevanjem. Težko je najti primerne besede za zahvalo.

Toneta ni več, med nami bo ostal spomin na njegovo delo in na njegove tople, prijazne besede. Vez, ki se je v desetletjih stkala med nami, bo ostala v spomin nanj, na našega planinskega prijatelja. V vznožju naših prelepih gorá je njegov zadnji dom. Široka Mežakla in ožarjene strmine Stola ga bodo vsakodnevno pozdravljali. Želimo, da mu vsako jutro nežna sapica prinese pozdrav vseh nas, ki smo ga poznali, z njim skupaj delali in se skupaj veselili uspehov.

Pavel Dimitrov

V spomin Nežki Fajfar

Vesela in nasmejana je sprejemala čestitke sestre, svaka in drugih sorodnikov za svoj godovni dan. Prav kmalu zatem pa je njen smeh za vedno zamrl.

Nežka Fajfar se je rodila leta 1929 v Škofji Loki, kjer je končala

osnovno in meščansko šolo. Zaposlila se je v Gorenjski predilnici. Željna znanja in izpopolnjevanja je obiskovala različne tekstilne tečaje in postala tekstilni tehnik. V predilnici je do upokojitve opravljala odgovorna dela.

Že v mladih letih so jo pritegnile gore. S svojimi sovrstnicami je po težkem in napornem delu odšla po nove moči v hribe. Nešteto in nešteto krat jih je prehodila. Vključila se je v PD Škofja Loka in prostovoljno pomagala v koči na